

Starí známi

Bol pochmúrny jesenný deň, keď som cestovala preplneným autobusom do novej strednej školy. Musela som prestúpiť kvôli otcovej novej práci. Mám iba jeho, keďže mi mama zomrela ešte keď som bola dieťa. Mala rakovinu hrubého čreva a lekári na to prišli príliš neskoro. Po maminej smrti otcovi so mnou pomáhala moja stará mama. Bola ku mne veľmi zlatá a vždy tu pre otca bola, keď to potreboval. Vrátila som sa myšlienkami späť do autobusu. Povzdychla som si. Dnes to bude náročný deň. Utešovalo ma to, že mi jedna pani pochválila oblečenie. Aspoň o kúsok mi to zlepšilo náladu. Oblečené som mala dlhé zvoncové tmavomodré rifle s teplým svetříkom od starej mamy. Uštrikovala mi ho k mojim narodeninám. Na svetříku som mala oblečenú ešte čiernu koženú bundu. Obuté som mala vysoké topánky a v rukách pripravený dáždník, keďže vonka pršalo. Zanedlho som už stála pred novou školou. Na prvý pohľad vyzerala škola pekne. Budova vyzerala staršie, ale páčila sa mi. Mala veľké, dlhé okná, čoho som ja veľký obdivovateľ. Začala som kráčať ku vchodu, zatiaľ čo som sa sústredila na rôzne vône okolo seba. Zacítila som smrek, horúcu kávu z diaľky a mokrú trávu. Po chvíli som sa pohla ku vchodu do školy. Našla som tam nejakú pani, tak som sa jej opýtala, že či nevie kde sa nachádza riaditeľstvo. Otec s riaditeľom už prediskutoval väčšinu vecí, ale aj tak som tam musela ísť. Odpovedala mi veľmi jednoducho a stručne. Vraj na druhom poschodí dvere vpravo. Pekne som sa poďakovala a vybrala sa do riaditeľne. Obzerala som si obrazy zavesené na stene, keď do mňa niekto vrazil. Bol to nejaký chlapec. Aspoň to som videla podľa postavy a hlasu, keď mi povedal rýchle prepáč spoza jeho chrbta. Asi sa veľmi ponáhlal. Pousmiala som sa nad tým a pokračovala ďalej v ceste. Riaditeľ mi dal môj nový rozvrh, povedal mi ešte nejaké tie potrebné informácie a potom mi išiel ukázať moju novú triedu. Vyšli sme na tretie poschodie a zabočili do chodby. Riaditeľ zaklopal na prvé dvere vľavo, potichu sme čakali na jemné ďalej z triedy. Vošli sme dnu a v okamihu boli na mne všetky oči triedy. Cítila som sa trochu zahanbene, tak som sklopila zrak. Počula som ako riaditeľ niečo vraví učiteľke, ale ja už som si pripravovala zopár vecí o mne, aby som sa vedela predstaviť. Už som sa pripravovala prehovoriť, ale učiteľka ma poslala si sadnúť do predposlednej lavice k jednému chalanovi. Ticho som si povzdychla a vybrala sa k lavici. Riaditeľ už stihol medzičasom aj zmiznúť. Chalan v lavici sa pozrel na mňa kútikom oka a usmial sa. Pousmiala som sa naňho a sadla si. Prvé som si na ňom všimla oči. Mali tmavý zelený odtieň. Ako smrekový les tesne pred nocou. Hneď potom som si všimla čo mal oblečené. Mal oblečené veľké čierne rifle, tričko s nápisom skupiny The Smiths a bordovú košeľu navrchu. Podľa jeho čiastočne mokrých vlasov som usúdila, že si zabudol dáždník doma. Po chvíli natiahne ruku a predstaví sa. Fajn tak už viem, že sa volá Teo. „Nicola“ poviem a jemne mu potrasím rukou. Teo sa usmeje a začne sa ma vypytovať rôzne otázky. Na všetko mu zdvorilo odpovedám a začnem sa postupne pri ňom uvoľňovať a viesť normálnu konverzáciu. Vyžaruje z neho príjemná energia. Rozprávame sa spolu, keď nás napomenie učiteľka. Ticho sa zasmejeme a Teo začne niečo písať na stranu v jeho zošite. Po chvíli sa nakloním, aby som to vedela prečítať. Napísal tam, či by som s ním nechcela ísť po škole do jednej kaviarne neďaleko školy. Usmiala som sa a prikývla som. Cez prestávku mi prezradil, že nemá až toľko priateľov. V hlave mi prebehlo, že je taký istý ako ja. Som ten typ človeka, ktorý má radšej menej blízkych priateľov. Predstavil ma jeho kamarátom.

Potom deň v škole prebehol rýchlo a zrazu som sa ocitla v kaviarni spolu s Teom a jeho kamarátmi. Rozprávali sme sa o rôznych témach. Poradili mi, kde robia najlepšiu pizzu v meste, ale že si nemám kupovať pálivú. Vraj bola tak strašne ostrá, že museli ísť Marekovi (Teov najlepší kamarát) kúpiť mlieko do najbližšieho obchodu. Všetci sa rozosmiali a Marek sa začervenal. Páčila sa mi atmosféra aká tam bola. Predtým som veľmi kamarátov nemala, tak je to až zvláštne, divný a pekný pocit niekoho mať. Asi ďalšie dve hodiny sme si rozprávali rôzne príbehy. Potom sme sa rozlúčili a chystala som sa vykročiť, keď ma Teo chytil za ruku. Po chvíli ma pustil a opýtal sa ma akým smerom idem. Povedala som mu, že bývam blízko parku. O necelých tridsať sekúnd už bol pri mne a usmieval sa od ucha k uchu. Povedal, že aj on býva pri parku, tak môžeme ísť spolu. Trochu som sa pozastavila a spýtala sa ho, či je tu nejaké kníhkupectvo. S úsmevom sa vybral smerom, ktorý som nepoznala. Ako sme sa cestou rozprávali, tak sme došli k téme, že to on bol ten chalan, ktorý do mňa vrazil na schodoch. Spoločne sme sa zasmiali. Teo mal pekný úsmev. Je to krátky čas čo ho poznám, ale pripadá mi to, akoby som ho poznala už roky. Akoby som konečne stretla toho jedného človeka, ktorý je akoby moja druhá stratená polovica. Je to dobrý pocit. Keď som pred sebou zbadala kníhkupectvo, hneď som sa potešila. Už dlhšie som si chcela kúpiť jednu knižku. Odporúčalo ju veľa ľudí, tak som na ňu zvedavá. Vošli sme do kníhkupectva a zázračne tam mali presne tú, ktorú som chcela. Obzerala som si ju, keď som zahliadla Tea ako si obzerá regál s fantasy knihami. Podídem k nemu a opýtam sa, či si chce niečo kúpiť. Trochu vypeštlí oči. Ups. Asi ma nevidel prichádzať. Po chvíli sa upokojí a povie, že si nejde nič kupovať. Vraj sa mu iba páčil obal knihy. Išla som si teda kúpiť tú knihu, ktorú som chcela a potom sa znova vrátila k Teovi. Nemohla som si ale pomôcť. Prišlo mi divné, že sme si tak rýchlo padli do oka. Skúsila som sa ho nenápadne spýtať, či sme sa už niekde nestretli. Chvíľku rozmýšľal a potom povedal, že sme sa ako deti zvykli hrať, ale potom sme sa prest'ahovali a kamarátstvo sme si neudržali. Keď Teo znovu prehovoril, tak ma to príjemne upokojilo. Dnes celý deň som mala taký pocit. Je to asi trochu divné, ale myslím, že Teo pre mňa znamená niečo viac. Nabrala som odvahu, spýtala sa ho, či by sme nezašli ešte do parku. Sadnúť si na lavičku, porozprávať sa alebo pozeráť na oblohu... Súhlasil. Vnútri som sa potešila ako malé dieťa. Spoločne sme teda vykročili do parku. Sadli sme si na najbližšiu lavičku. Obidvaja sme si vydýchli a užívali si samotu. Pozerali sme sa na oblohu, keď sme asi obidvaja dostali taký istý nápad. Chytiť toho druhého za ruku. Ruky sa nám opatrne dotkli. Mal horúcu pokožku. Pozreli sme sa na seba... a preplietli si spoločne naše prsty.

Meno autora: Veronika Jekkelová

Vek: 16 rokov

Kategória: III.

Škola: Súkromná stredná odborná škola, Rimavská Sobota

Ročník: prvý

Pedagóg: Mgr. Beatrix Barretta